

Dragă Mihaela,

Când am început acest material, visam un text despre Mihaela Rădulescu, femeia-uragan, din nou singură în prag de 40 de ani. Pe parcurs, am devenit tot mai nesigur. Această scrisoare e recunoașterea unei înfrângerii.

Esquire România, Ianuarie 2009

Text de Cristian Lupșa

Fotografii de Marius Bărăgan

„Deja mi-ești antipatic”, mi-ai scris în primul SMS. Era aproape 11, într-o miercuri seară la sfârșit de octombrie. „Că pleci la Londra. Nu-i suport pe cei care fac exact ce-aș face și eu, dacă nu mi-aș pierde vremea cu tâmpenii. Asaltul tabloid va reîncepe de îndată ce mă voi întâlni cu tine pentru a face o strategie de interviu – vei fi un nou bărbat misterios pe lista mea. Așa că să nu ne blocăm în detalii. Te aștept, deși sună straniu, neștiind cu cât zahăr bei cafeaua :)”

N-o beau cu zahăr; o beau cu miere. Dar nu ți-am răspuns, iar a doua zi nu m-ai iertat: „Să refac mesajul de ieri? Că pot și mai sec – domnule Lupșa, când aveți nevoie de mine, știți unde sînt. Mihaela Rădulescu. (Așa am șanse la un răspuns sau să mai încerc și alte formule?:)”

N-am vrut să te supăr. Ba chiar am încercat să te îmbunez. Te-am întrebat dacă vrei ceva de la Londra. Mi-ai răspuns imediat: „Un album cu desenele lui Banksy și-o căciulă cool, neagră. Dacă ai întrebat ... :)”.

Album de Banksy nu ți-am luat, deși ți-am fotografiat și trimis prin e-mail un graffiti de-al lui, pe cale să fie șters. Și acum mi-e puțin teamă că te supăr. Poate pentru că fac publice mesajele tale. Dar nu e decât o strategie disperată de a spune ceva despre tine. Asta pentru că interviul promis nu a mai avut loc, iar presiunea acestui articol m-a terminat. Te-am visat de câteva ori în ultimele luni. Și nu, nu era cu sex. Credeam la un moment dat că voi începe textul cu: „Nu vreau să i-o trag Mihaelei Rădulescu”. Nu știam cum dracu’ aș fi putut continua, așa că am abandonat ideea.

Să-ți spun acum cât pot de sincer de ce am ales să-ți scriu. Știi că îți vorbesc direct, în paginile unei reviste. N-o interpreta ca pe o găselniță editorială, că nu e. Redactorul-șef se întreabă

probabil și azi dacă a fost o idee bună să umple spațiul cu încercarea mea de a-ți spune cât de greu e să scrii despre tine. Și, sigur, de a arăta asta și cititorului. La *Duminica...*, te adresezi deseori unui singur om, în timp ce mii de alții privesc. Asta fac eu acum. Mi te imaginez la cafea – în garsoniera lui Dani, cum face toată lumea – citind această scrisoare, știind că mii de oameni fac același lucru. Comunicare privată făcută cu public. M-ai învățat că se poate. Mihaela, asta e acea „scrisoare scrisă demână pe hârtie cretată închisă în plic cutimbrulins” pe care mi-ai spus odată că o aștepți.

Eu te-am propus ca subiect. Era în septembrie, într-un e-mail către redacție: „În 2009 împlinește 40 de ani. Are 10 ani de *Duminica în familie*. A fost una din cei 10 magnifici care, conform TV Mania, au schimbat televiziunea din România. Arată de îți tremură toate cele. Iar acum e din nou singură”. Tocmai aflasem că divorțezi și mi s-a părut un moment genial de speculat. Apoi a apărut Dani. Țin minte că într-o zi prietena mea mi-a spus că o tipă pe care o intervievase i-a zis de o bârfă, cum că Răduleasca ar fi cuplată cu Dani Oțil de la matinal. Apoi ai confirmat asta în presă. M-am cam dezumflat. Mie niciodată nu mi-a plăcut Dani. Așa cum nu-mi plac sexul de dimineață și coniacul, așa nu-mi place Dani. Părerea mea e subiectivă, dar mi se pare un teribilist (blugi cu penis?). Nici matinalul nu-mi place. Nu sunt ipocrit. Daniela Crudu are într-adevăr niște țâțe care transformă ecranul într-o cofetărie. Dar perspectiva diabetului vizual nu ajunge ca să pornesc televizorul să-l aud pe Răzvan spunându-i lui Dani că e un „motherfucker”. Nu m-au ajutat nici articolele din Libertatea în care ați apărut voit și căutat, tachinându-vă în mașină în drum spre Brașov. Le-am spus multora: mi-e greu să scriu despre Mihaela acum, când s-a implicat într-o campanie conștientă și agresivă de promovare și apărare a stării de îndrăgosteală. Ar fi părut fals. Ar fi părut că ne-ai folosit.

Știu, și noi te-am fi folosit. Libertatea probabil că a vândut de-a rupt dacă e să ne luăm după vizualizările de pe net, cifre la care un cotidian respectabil doar visează. A fost o apariție benefică ambelor părți. Valabil și pentru prezența în Esquire. Tu promovezi Mihaela de azi. Esquire se vinde. Presupun că se vinde – pentru că m-am uitat pe cifrele de vânzări ale revistelor care te-au pus pe copertă în ultimii ani – Tango, Tabu, FHM, Viva etc. E aproape o regulă că o copertă cu tine vinde cu două-trei-patru mii de copii în plus față de medie. E deseori cel mai bine vândut număr al anului sau, în fine, imediat după cele cu cadouri.

Nu vreau ca cititorilor să le *placă* ce scriu, dar nici nu vreau să creadă că e fals. Prost, da. Enervant, de ce nu? Dar sincer. Singurul demers sincer pe care l-am găsit potrivit este această scrisoare prin care mă recunosc învins. Știu că textul putea fi despre atacurile „tabloizdarilor”

(așa i-ai botezat într-un SMS). Sau despre femeia care face ce vrea. Sau despre Mihaela, imaginea. Puteam scrie orice și ar fi funcționat. Orice idee, oricât de trăznică, se poate argumenta și susține citându-te pe tine – din interviuri, din emisiune, din carte. Mi s-a sugerat, de exemplu, să pornesc de la nasul tău. Să scriu că seamănă cu nasul lui Dani și că relația voastră e semn că visezi să fii bărbat. Că Dani este tipul care ai fi fost tu la 28 de ani. Puteam susține asta cu ce ai spus în FHM în 2003: dacă ai fi fost bărbat, ai fi ales să petreci o zi cu tine.

Puteam să scriu despre cum tu ești ce vrem noi să fii. Eugeniei Vodă de la TVR, care te testa cu un fin, dar inutil aer de superioritate, i-ai spus că ți-ai pierdut dreptul la propria imagine, că te-ai obișnuit să fii a tuturor. Într-o vineri, la 1 noaptea, mi-ai scris că unul din lucrurile care au trecut neobservate în ziua respectivă a fost o partidă de sex la 6 dimineața. În aceeași zi, Dani a apărut în presă declarând același lucru. Cum să te cred când spui că ai secrete?!

Puteam scrie despre faptul că ești un profesionist în televiziune, că ai făcut clipuri pentru Taxi și Bere Gratis și că visezi la un film. Dar ar fi părut o încercare de a vorbi despre muncă, în timp ce lumea e ocupată să-ți caute prin pat. Puteam scrie despre acțiunile de caritate. Am aflat că ești printre puținele celebrități care ajută cu adevărat – cu bani, cu timp, cu prezență –, nu doar își asociază numele cu „cauza zilei”. Dar ce rost avea? Cei pe care îi ajuți, știi. Cei care cred că o faci pentru publicitate vor continua să creadă asta.

Lovindu-mă de aceste obstacole, m-am întrebat cum ar fi dacă aș scrie despre o altă Mihaela Rădulescu, una care nu trăiește cu paparazzi printre tufele de lângă casă. Și m-am întâlnit cu o Mihaela minunată, puternică și amuzantă. E client service director la agenția de publicitate GMP. I s-a părut interesantă ideea pentru că a simțit influența ta. Timp de un an a primit mailuri de la oameni care te căutau pe tine. I-a scris o femeie care i-a spus că e tot moldoveancă, tot frumoasă și vrea să știe secretul succesului. I-a scris un polițist din Botoșani, care căuta sponsorizări pentru trupa lui, Polițistul Rock'n'Roll. I-au scris și oameni care chiar aveau nevoie de ajutor – ți-a redirecționat mesajele lor pe adresa din ELLE, dar i s-au întors. Mi-a spus că v-ați întâlnit odată la un eveniment organizat de ea, unde tu ai fost MC. Ți-a dat cartea ei de vizită și tu ai întrebat-o râzând: „Faci mișto de mine?”. Ți-a spus că nu, iar tu, grațioasă, ai replicat: „Câtă lume te-a înjurat?”. N-au înjurat-o. Ba mai mult, când sună să rezerve o masă la un restaurant, e mereu una liberă pentru Mihaela Rădulescu.

Nu vroiam să scriu un articol în care alții vorbesc despre tine. Dar după întâlnirea cu Mihaela de la GMP m-am întrebat ce-ar ieși dacă aș vorbi cu cei din jurul tău – sateliți voluntari și

involuntari. Am propus asta redacției: „Vreau să arăt, anecdotic, influența pe care o exercită Mihaela Rădulescu asupra oamenilor care gravitează în jurul ei mai mult sau mai puțin intenționat. Scopul e ca cititorul să vadă ce se întâmplă în jurul femeii de care se ciocnesc în consumul lor de media sau în bârfele zilnice”.

Voiam să vorbesc cu reporterii de tabloid care scriu despre tine. Am căutat-o pe Alina Erimia de la Click!, care e și membră fondatoare a trupei Ecstasy. Mi se părea interesantă vocea unei tinere jurnaliste care adună mondenități în timp ce încearcă să intre în această lume. Am întrebat-o cum ești ca subiect și mi-a zis: „O persoană originală, imprevizibilă și, în ultima vreme, aș putea spune chiar rebelă”. Calități care, a adăugat ea, te duc mereu pe prima pagină a ziarelor de scandal.

I-am scris și lui Alice Năstase, care acum conduce revista Tango. Uite un fragment din mesajul ei: „Relația noastră a decurs vălurit, probabil ca mai toate relațiile ei. Mihaela are toane, are etape, are puseuri de iubire și tăceri nesfârșite, se zice sau se dezice de mine după niște mecanisme pe care mărturisesc că nu le înțeleg cu adevărat, dar nici n-am încercat prea tare”.

Am mai auzit asta. Și cu mine ai făcut la fel. Nu răspundeai cu zilele, apoi aruncaai trei SMS-uri epistole în zece minute. Cristi Brancu, fugăritorul de vedete de la Antena 2, a scris-o în cartea lui de portrete: Mihaela apare și dispare după pofta inimii. Nu îl voi cita pe Brancu să justific ce scriu, dar mi-a plăcut efortul lui de a te înțelege. E limpede că a sfârșit precum studenții de jurnalism monden în fața cărora te chema ca să fii „desființată”: îndrăgostit.

Revin la Alice: „Mihaela este emblema vremurilor noastre, este personalitatea formată și conturată după revoluție, s-a democratizat și s-a stilat și s-a emancipat odată cu lumea noastră eliberată de convenții. A mers odată cu țara – dacă pot să mă exprim așa – și, desigur, a inclus în traseul său profesional toate excesele prin care a trecut și lumea noastră”.

Cred că are dreptate. Altfel cum naiba ai fi reușit să rezști în frunte atâția ani? Te-ai reinventat mereu, ești mereu în căutare, mereu coplesitoare. Cum spune genericul de final al *Duminicii*...?

*Moderator, vrăjitor, electromotor, creator, transformator, donator, inventator,
reactor, alimentator, provocator, cultivator, conservator, multicolor, difuzor,
reciclator, nefumător și Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar*

– poză cu tine –

(om de viitor)

Stai să mă adun puțin. Spuneam că am încercat să bifez din sateliții tăi. Dar mă temeam că, fără tine în text, cititorul se va simți trădat. Așa că m-am autoinvitat să te însoțesc la Iași, la premiera piesei în care ești gazda virtuală a unei emisiuni despre sex. Până la urmă n-ai ajuns, dar am speculat faptul că erai comunicativă și m-am invitat la *Duminica*... din 16 noiembrie. Mi-ai scris să mă prezint la 3. „Sub nici un pretext nu te iau la mine-n cabină când mă schimb, mă fardez și-mi pun masca de divă. Îmi dai un semn când ajungi și te vor prelua asistentele mele. Pe 1 Mai, fostul Cinema Excelsior, în spatele benzinăriei Agip, la Pța Chibrit, la parterul blocului, scrie Antena 1.”

M-a surprins mulțimea de oameni care se înghesuiau la intrare. Pe moment uitasem că e o emisiune cu public. Ana, asistenta ta, m-a condus înăuntru. Mi s-a părut amuzant că platoul tău e opus celui în care se face *Neața*. Ana m-a cocoloșit, întrebându-mă dacă vreau ceva (și presându-mă „să scriu de bine”). Erai la cabină, dar aveai deja pregătită masa galbenă pe care am distins un flacon de la Nuxe, o cutie de farduri Bobbi Brown și o cutiuță în care nu știu ce era. Am văzut sticla de Cola din care bei în pauzele emisiunii. Și mi-a plăcut foaia pe care scria „masa Mihaelei”, despre care mi-ai zis că fusese pusă în ziua aia „din nevoia de a nu mai avea intruși la pudra, alunele, cola și fardurile mele – intrușii nu erau niciodată din echipă, ci dintre invitați sau însoțitorii de invitați”.

Ai apărut pe la 3 și 20 și te-ai dus ață la măsuță, unde ți-au aranjat casca în ureche și ai schimbat câteva cuvinte cu producătoarea. Te-ai dus în platou și ai întrebat publicul dacă e în formă. Mai erau câteva minute înainte să intri în direct, dar păreai relaxată, deși erai răcită cobză. Ai avut timp de niște poze pentru *Gazeta Sporturilor*, care promova noul DVD cu Hagi. Apoi ți-ai pus mâna la ochi să acoperi reflectoarele și ai întrebat: „Cristian e aici? Cristian de la *Esquire*, ești aici?”. Ți-am făcut cu mâna și mi-ai răspuns.

Emisiunea a început cu Marina Voica. Știi că una dintre balerine, venind din culise spre platou, s-a apucat să bată din palme? „Este!”, a exclamat. De parcă știa că platoul poate fi un peștișor de aur pentru o carieră. La asta mă și gândeam pe drum într-acolo – oare simplul fapt că un om stă lângă tine îi propulsează cariera? Îl face mai cunoscut? Îl ajută să vândă mai bine? E bună ștampila Rădulescu? Apoi mi-ai făcut-o mie. Pe la mijlocul emisiunii, ai anunțat în direct că sunt acolo, un spion care te urmărește de la distanță. Când am văzut înregistrarea am observat că a fost și un cadru de câteva secunde cu mine. M-a văzut vărul meu care, după ce și-a revenit din șoc („Ce făceai mă la televizor?!”), mi-a zis că arătam OK.

Te-am spionat din primele minute, când ți-ai tras rochia în jos de câteva ori și ai aranjat-o peste sâni, întâi peste dreptul, apoi peste stângul. Nu știu nici acum s-o descriu. N-am reușit să aflu nici ce marcă era. Era neagră, cu bustiera gri, care se termina cu o linie fină de dantelă peste sâni. Aveai un potpuriu de brățări la mâna stângă și părul ondulat ușor spre vârfuri. Ochii – ți i-ai descris singură odată: „verde murdar ca Dunărea”. Erai superbă. M-am uitat la sâni și am încercat să ghicesc și forma fundului. Dar m-am oprit la gambe. Ridicate de tocurile cui, păreau niște fructe cu coajă fină.

Știu că ești mândră de corpul tău. Mă întreb dacă insistența ta pe ideea că femeile trebuie să fie sexy nu se adaugă la presiunea nefericită dintr-o societate ca a noastră, unde dacă nu sunt „bune”, nu sunt „bune de nimic”. Discuția asta poate e mai potrivită pentru o revistă unde nu apari în imagini care sugerează „sex”. Apropo de imagini care sugerează „sex” – interesantă ideea campaniei anti-fumat. Îmi spui să fac sex în loc să fumez. Dar sex înseamnă sex cu tine. Pe postere ești tu, nu doar ideea de femeie cu care faci sex în loc să tragi o pipă. Îmi pari chiar sfidătoare în acele reclame: Tu, doamnă, domnișoară, poți să fii ca mine? Dar tu, domnule, poți vreodată să ai așa ceva?

Pari furioasă în ultima vreme. La *Duminica...* la care am asistat aveai un ton obișnuit.

Telespectatorii erau complicii tăi împotriva bârfitorilor. Dar mă uit la *Duminica...* imediat următoare și mă înfior. Ai pornit de la o discuție cu Carmen Trandafir despre telespectatorul care te-a muștruluit că la vârsta ta porți fuste scurte. L-ai muștruluit pentru ipocrizie, apoi te-ai aprins. Ai privit drept în cameră și ai vorbit cu telespectatorii: „Îmi scria cineva că «sunteți așa de grasă la televizor și că ăia în revistă vă ajustează talia». Eh, găsiți voi o revistă în România, care vreți voi, că doar nu pot să-i plătesc pe toți cum vă duce pe voi capul – ăia care sunteți mai imbecili – găsiți voi o revistă care să vă povestească cum m-au decupat ei pe mine să am talie și cum de fapt în realitate n-am, sau mai știu eu ce tâmpenii. Reveniți-vă, fraților! Astea-s subiecte? Astea sunt subiecte? Când țara arde? Când criza se apropie? Când mulți dintre noi au nevoie de ajutor?”.

Le-ai mai spus că bârfele despre vârstă sunt cel mai mare semn de prostie: „Hai să fim serioși. Criteriile sunt altele. Strălucirea din ochii unui om, valoarea lui... Despre poveștile astea vreau să vorbim. Voi aveți astfel de povești în viață, stimați detractori și mâncători de ra... t? Aveți povești din astea?”. Apoi te-ai întors către Carmen Trandafir. „Oare vreunul dintre ei are strălucirea asta de fericire, de bine? C-o iubește bărbatul? Că are un copil minunat? Că a scos un album nou? Că are succes? Că-i e bine în viață? Nu poți să fii fericit și să vorbești prostii.”

I-ai spus unei părți din publicul tău că sunt imbecili și mănâncă rahat. Niște frustrați care n-au altceva de făcut decât să te lovească pentru că ești fericită. Unde era Mihaela care-și accepta fanii și detractorii deopotrivă? Crezi că merită să te războiești cu lumea ca s-o convingi să fie fericită pentru fericirea ta? Nu suntem în stare nici să acceptăm fericirea altuia, darămite s-o îmbrățișăm. Iar tu, care știi asta mai bine decât noi, chiar tu încerci să duci acest război?

Dar am deraiat. Îți povesteam cum a fost la emisiune. A fost ediția în care ai vorbit despre proiectul tău cu fetele cameraman. Chiar ai invitat patru fete să stea la cameră (ajutate de băieți), iritând ocazional regia, care nu primea cadrele dorite. După emisiune, le-ai dus la cabină și le-ai ținut micul *speech* despre cum vrei să faci ceva nou și spectaculos („Vreau să fiți atât de bune încât să n-am nici o problemă să merg cu voi la o filmare. Dar trebuie să-mi știți camera. Să-mi știți butoane”). Te priveau magnetizate, copleșite de posibilitatea că le poți ajuta să intre în televiziune. Mi-am zis că trebuie să vorbesc cu una dintre ele și cu Ionuț Docan, operatorul care le antrenează.

Am fost la Ionuț acasă într-o seară și mi-a povestit pe nerăsuflăte câte filmări mișto a făcut pentru tine. Mi-a spus că ești o raritate – lucrează de patru ani ca operator și a văzut destule vedete care habar n-au cine sunt oamenii din echipa lor. Tu îi știi. Vorbești cu toți și îi răsfeți. Și-a amintit de o emisiune la mare pentru care operatorii ajunseseră cu o seară mai devreme. Lejereau când l-ai sunat pe Ionuț și te-ai prezentat: Mihaela Rădulescu. N-a recunoscut numărul și ți-a închis. Ai sunat din nou, râzând, și i-ai spus că e chiar șefa, care vrea să-i scoată pe toți la masă. A intrat în pământ de rușine. Mi-a povestit și cum a trebuit să se mute de pe o zi pe alta și, neavând bani de avans, a apelat la tine. I-ai dat și n-ai mai vrut să-i iei înapoi. I-ai spus să te scoată la o cafea când iese la pensie.

Am fost la o cafea și cu Corina Humă, una dintre cameramanele aspirante. Avea un debit de invidiat – nu cred că am reușit să strecor vreo întrebare. Mi-a spus că a plecat în seara aia de la emisiune convinsă că poate face orice. Ardea să deschidă o carte și să se pună pe învățat imagine. Mi-a povestit că îi e rușine să spună la interviurile de angajare că face ocazional și modelling, că o ia lumea de proastă din cauza asta și că e „tare” că o femeie vrea să le ajute pe altele să fie luate în serios și din alte motive, nu doar pentru cum arată. Și i s-a părut „atât de tare” că ai chemat-o lângă tine în platou în ultimele secunde de emisie.

Iar Carmen Voinea, asistenta și prietena ta de ani de zile, m-a cucerit. E o slăbiciune să recunoști asta ca jurnalist, dar trebuie s-o fac. Carmen e fantastică. A venit după ce începuseși emisiunea,

un tăvălug de energie, cu hands free-ul de la iPhone în urechi și pachetul de Kent în mână. S-a așezat lângă mine și am început să vorbim despre craniile de pe cravata și pălăria solistului trupei de la *Duminica*.... M-a luat de mână și m-a dus în regie să-mi arate oamenii care îngrijesc de transmisie. Când erai în direct cu Țăndărică și ai făcut aluzie la legendele despre el, mi-a șoptit chicotind în ureche: „Legenda e că o are mare”. S-o fi văzut cât era de preocupată când ai întrebat, în direct, la ce concert ai fost la Amsterdam: „După cine moare Rădulescu dintre cântărețele de afară? Hai să vă văd. Ce știți voi despre șefa voastră? Astea care vă dați prietene, că știți tot despre mine... Care e cântăreața mea preferată? Carmen, prietena mea cea mai bună? Ana?”

„Madonna?”, ți-a strigat.

„Te bat”, i-ai spus. „Carmen e prietena mea de 15 ani și cică mie îmi place Madonna.” (Era Katie Melua.)

După emisiune m-a dus acasă cu mașina, muzica de pian bubuind din boxe – cura ei de relaxare în trafic. Mi-a spus că ai inspirat-o să reducă din Kent-urile pe care le pufăia nemilos. N-o întrebasesm nimic: e o povestitoare înnăscută. Mi-a spus că a slăbit 23 de kg în șapte luni. Mai are 12. Peste câteva zile ne-am întâlnit la o cafea. Mi-a spus că ești ca o locomotivă – îi tragi pe toți după tine, nebunește. Orice nouă pasiune vrei s-o transmiți tuturor: de la grădinărit la făcut copii, de la fotografie la Enduro. Mi-a povestit cum v-ați apropiat, în anul în care ea și-a pierdut pe rând tatăl, mama și apoi iubitul, îngropat în ziua în care fusese plănuită nunta. „Mihaela n-a dat bir cu fugiții”, mi-a spus. „Când ai un prieten și ăla merge din necaz în necaz, te cam plictisești, știi? Sau te sperii. Sau îți e greu să fii alături de el pentru că nu știi cum să procedezi. Mihaela nu s-a speriat. Mi-a zis: «Nu-i nimic, de acum eu sunt familia ta. Tu n-ai soră, frați. Sunt eu sora ta. Mama mea devine mama ta. Taică-meu, taică-tu. Bunică-mea, bunică-ta. Frate-miu, frate-tu». Și s-a ținut de promisiune.”

La un moment dat, am închis reportofonul. O crispa. Nici acum nu înțelege cum poți rezista asaltului media. Îi e greu să te vadă prin ziare și continuă să te apere în fața vecinilor de bloc. Mai ales când cineva spune că ești falsă. Mihaela e sinceră, sinceră. Nu ascunde lucruri, pentru că i se pare natural să le spună „Eu sunt foarte realistă, bine ancorată în realitate”, mi-a zis. „Mihaela e o boemă, o visătoare. E naivă. Încă are senzația că lumea e corectă.”

Mi-aș dori să ascuți o anumită bucată din conversație. Am întrebat-o dacă te-a ajutat vreodată să treci printr-un moment greu, așa cum ai făcut tu. A vorbit. S-a oprit. S-a gândit. S-a întrebat.

Făcea pauze de 10 secunde. „Mihaela nu cere niciodată ajutorul”, mi-a spus într-un final. „Mihaela nici măcar nu vorbește despre problemele ei. Eu le simt. N-avem genul ăla de raport în care ea vine și spune: «Ajută-mă, am momentul ăsta greu». Cred că lucrurile merg la fel de firesc și pe planul ăsta. D-asta nici nu știu să-ți spun.”

Așa, în scris, decupat din context, pare că evită întrebarea. Dar s-o fi văzut atunci, cu ochii ei atenți și zglobii, încercând să găsească un răspuns, nu atât pentru mine, cât pentru ea. „Eu știu sigur că o să mor lângă ea”, mi-a mai zis. „Nici nu-mi fac gânduri să mă duc în altă parte, să trăiesc departe de ea personal sau profesional. Eu știu că-i locul meu acolo. Cred că ajutorul meu pentru ea a fost faptul că și eu am fost o constantă în viața ei.” Ne-am despărțit cu întrebarea asta: Te-a ajutat? Și încă una. Ce ai vrut să spui în carte, când ai scris că e „singura prelungire a neputințelor mele. La ea însăși, au rezolvare, cumva...”?

Mă apropii de final. Am pornit de la imposibilitatea de a scrie despre tine și greutatea de a accepta asta. Cred că am renunțat să încerc să te înțeleg când am realizat că nu e treaba mea. Trebuia să mergem la Brașov, la Hospice „Casa Speranței”, și mi-ai dat mesaj că nu se mai merge. Am întrebat de ce. Răspunsul tău, pe care am să-l redau mai jos, m-a făcut să vreau să mă opresc de tot din căutări. Momentul ăsta din viața ta îți aparține. Sigur vei spune odată povestea lui – ne-ai obișnuit să fim părtași la intimitatea ta –, dar fă-o când vei simți tu nevoia.

„Oricât aș fi de iscusită la minciuni, îți voi spune adevărul – nu mai mergem cu tine, vrem să avem o zi doar a noastră, că ni se întâmplă din ce în ce mai rar... Dani muncește dimineața, se scoală la 6 în fiecare zi, eu muncesc până seara, când ajung acasă el deja doarme și mai apucăm doar niște minute dimineața... E singura noastră ocazie din perioada asta plină de filmări de Crăciun, Revelion, ediții speciale etc... Iartă-ne, suntem din ăia care ne iubim și până ne trece, mai zăbovim în starea asta...”

Ți-am rămas dator cu ceva. Mi-ai scris după emisiune: „Mi-ar plăcea să am răbdarea ta de azi. Și aș da zile de la mineeeee, ca să aflu ce scriai în carnetul acela. Sper că stai prost cu nervii și doar desenai linii drepte intercalate cu punctulețe și romburi:).” Uite fragmente – needitate – din ce am scris în seara aia, amintirile celor 15 minute petrecute cu tine în timp ce te pregăteai să pleci. Te schimbaseși de rochie și ai apărut în hol într-o pereche de blugi lălâi, o bluză kaki mulată, peste care atârna un tricou kaki cu The Who, la fel de lălâu.

Intrăm în cabină, care e o cameră frumos aranjată. În dreapta are un cuier cu rochii și alte haine. Lângă el sunt vreo 5-6 perechi de pantofi, majoritatea niște papuci cu toc cui sănătos

de înalt. Apoi patru oglinzi de diferite forme deasupra cărora sunt fotografiile făcute de Mihaela – cea din stânga, care îi place mult, e cu un moș din Periprava care citește. A fost pescar și s-a pensionat. Când Mihaela a fost acolo prima dată, n-a recunoscut-o nimeni. Oamenii ăia nu prind decât TVR-ul și atunci n-aveau de unde s-o știe. O femeie de la un chioșc s-a uitat la ea cu sictir. Întâi nu i-a căzut bine, apoi s-a apucat să-și facă vacanțele acolo. Mai are un autoportret cu ea, o fotografie superbă în alb-negru. (...) În dreapta canapelei e un soi de noptieră pe care sunt o carte de Chris Simion și *Portretul lui Dorian Gray*. Deasupra canapelei e un colaj făcut de Andreea Esca, pentru casa de la mare a Mihaelei, care nu există. I-a spus că vrea să-și facă o casă la mare și că nu vrea ca toată lumea, alb, bleu și niște scoici. Că vrea să pornească de la galben. Și atunci Esca i-a făcut un colaj, pe o pânză albă, cu un cap mare și galben, lângă care e – decupat dintr-o revistă – un semn de întrebare. (...) În dreapta, spre ușă, are o bibliotecă albă; pe un raft e una din pozele ei preferate cu ea și cu Ayan, una în care fața ei e aproape sufocată de cârlionții lui.

Sper să nu fi greșit ceva. Am mai descris și plăcerea ta secretă:

La un moment dat deschide dulapul negru din colțul din stânga și scoate, îmbrățișând, un borcan mare de Nutella, obsesia ei. Îi spun că îmi place Nutella, dar că îmi e frică de borcanul mare. Spune că și ei și mă asigură că nu are unul și acasă. Numai în camera de la Excelsior, unde ajunge doar de vreo două ori pe săptămână și unde își permite să mănânce o delicatesă – grisine subțiri cu Nutella, o combinație de puțin sărat cu mult dulce și cu beneficiul crânțănitului pe care îl aduc grisinele.

Nu ne-am mai văzut de atunci. Să nu-mi iei în nume de rău neputința de a scrie altceva decât această scrisoare. N-am putut. Așa cum n-am putut să-ți ignor dorința din acel mesaj pe care mi l-ai trimis înainte să plec la Londra. Să știi că încă am în sertar acea „căciulă cool, neagră”.